

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **V. K.**, bytom B., proti žalovanému **JUDr. I. T., správcovi konkurznej podstaty úpadcu J., so sídlom v B.**, IČO: X, **o určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 19 C 53/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. júla 2010, sp. zn. 17 Co 72/2010 v spojení s opravným uznesením zo 16. augusta 2010 sp. zn. 17 Co 72/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd B. rozsudkom z 4. februára 2010, č.k. 19 C 53/2007- 235 určil, že výpoveď z nájmu bytu daná podľa § 711 ods.1 písm. d/ Občianskeho zákonníka listom zo 4. decembra 2006 žalovaným žalobkyni je neplatná a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania 640,17 eur do 3 dní na účet právnej zástupkyne, advokátky JUDr. Ľ. B. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že obchodná spoločnosť J. je posledným nadobúdateľom obytného domu v B., na M., v ktorom sa nachádza byt č. X na X poschodí. Tento byt je bytom nájomným a obchodná spoločnosť je jeho prenajímateľom. Uznesením Okresného súdu Bratislava I z 29. júna 2006 sp. zn. 2 K 15/2006 bol na túto obchodnú spoločnosť vyhlásený konkurz, za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený advokát JUDr. I. T. Z rozhodnutia Pozemných stavieb, národný podnik, podnikové riaditeľstvo Banská Bystrica o pridelení podnikového bytu č. 62-168/1982-Ba zo dňa 1. novembra 1982 mal preukázané, že predmetný byt bol pridelený žalobkyni a právo užívať byt jej vzniklo na základe dohody

o odovzdaní a prevzatí bytu dohodnutou medzi organizáciou a žalobkyňou. Táto dohoda bola platne dojednaná, podstatné náležitosti, ktoré boli v danom prípade potrebné pre riadny vznik užívania bytu, vyplývali z evidenčného listu pre výpočet úhrady za užívanie bytu, ktorý bol vydaný dňa 4. novembra 1982 a je podpísaný žalobkyňou. Žalobkyňa v konaní preukázala, že 7. decembra 1990 uzavrela manželstvo s J. B., ktorý prevzal priezvisko manželky – K.. Od 1. januára 1992 sa osobné užívanie bytu slúžiaceho na ubytovanie pracovníkov organizácie zmenilo na nájom a dňom 1. januára 1992 žalobkyni a jej manželovi J. B.J. svedčilo právo spoločného nájmu. Listom zo 4. decembra 2006 správca konkurznej podstaty dal žalobkyni výpoveď z nájmu bytu podľa § 711 ods.1 písm. b/ Občianskeho zákonníka, z dôvodu, že ako nájomníčka si nesplnila základnú povinnosť vyplývajúcu z nájomnej zmluvy, dlhuje nájomné za rok 2004 vo výške 24 732,- Sk, za rok 2005 vo výške 24 732,- Sk, za rok 2006 do 1. júla 2006 vo výške 12 366,- Sk, za obdobie od 1. júla 2006 do 30. novembra 2006 vo výške 4 701,50 Sk a spoločenstvu vlastníkov bytov a nebytových priestorov M. dlhuje za rok 2005 sumu 17 056,- Sk a za rok 2006 sumu 23 610,- Sk. V konaní mal súd zistené, že výpoveď z nájmu bytu bola doručená 6. decembra 2006 žalobkyni, nebolo preukázané, že by bola výpoveď doručovaná aj manželovi žalobkyne. Dospel k záveru, že už len z tohto dôvodu je výpoveď neplatná a preto nezaoberal sa vecnou správnosťou výpovede. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 20. júla 2010 sp.zn. 17 Co 72/2010 v spojení s opravným uznesením z 16. augusta 2010 sp. zn. 17 Co 72/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. V odôvodnení rozsudku sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v spojení s opravným uznesením podal dovolanie žalovaný. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrh žalobkyne v celom rozsahu zamietne alebo, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v rozhodujúcej otázke platnosti, resp. neplatnosti výpovede z nájmu bytu, keď žalovaný mal za to, že pri podnikových bytoch uzavretím manželstva právo spoločného užívania bytu obom manželom nevznikalo. Žalobkyni a jej manželovi nikdy nevzniklo spoločné užívanie predmetného bytu v zmysle § 176 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nemohol po 1. januári 1992 vzniknúť spoločný nájom, preto manželovi žalobkyne nebolo potrebné výpoveď z nájmu doručovať. S poukazom na

ustanovenie § 868 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že ustanovenie § 704 Občianskeho zákonníka o vzniku spoločného nájmu bytu manželom okamihom uzavretia manželstva nemožno vôbec aplikovať, keďže nároky vyplývajúce z právnych vzťahov vzniknutých pred 1. januárom 1992 sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa uzavrela manželstvo so svojim manželom J. B., rod. B. dňa 7. decembra 1990, t.j. v čase, keď právna úprava neumožňovala pri podnikových bytoch vznik spoločného užívania bytu manželmi. Ustanovenie § 704 Občianskeho zákonníka nadobudlo účinnosť 1. januára 1992, t.j. po uzavretí manželstva žalobkyne s J. B., rod. B.. Podľa § 868 Občianskeho zákonníka je preto zrejmé, že § 704 Občianskeho zákonníka o vzniku spoločného nájmu bytu manželom okamihom uzavretia manželstva nemožno na prípad žalobkyne a jej manžela vôbec aplikovať, keďže nároky vyplývajúce z právnych vzťahov vzniknutých pred 1. januárom 1992 sa posudzujú podľa doterajších predpisov a tieto vznik spoločného užívania bytu manželmi pri podnikových bytoch neumožňovali. Okrem toho obom súdom nižšieho stupňa vytkol, že neprihliadli na jeho námietku, že predmetné súdne konanie s poukazom na § 47 ods.1 a 4 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o znení a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) ani vôbec nemalo prebiehať, keď mal za to, že posúdenie tejto otázky je určujúcou procesnou otázkou, od ktorej jednoznačne závisí rozhodnutie vo veci samej. Touto špecifickou námietkou žalovaného sa súd prvého stupňa nezaoberal, porušil tým povinnosť vyplývajúcu z § 157 ods.2 O.s.p, čím odňal žalovanému možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti prvostupňovému rozhodnutiu v rámci využitia riadneho opravného prostriedku, teda mu odňal možnosť konať pred súdom. Navyiac posúdenie tejto otázky odvolacím súdom vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vyslovil názor, že ZKR je špecifickým právnym predpisom, ktorého normy majú prednosť pred všeobecnou hmotnoprávnou či procesnoprávnou úpravou, je preto irelevantné, či všeobecná právna úprava (Občiansky zákonník) umožňuje viesť určité konania, ako ho ZKR viesť nepripúšťa. Mal za to, že také konanie nemôže byť vedené, v dôsledku ktorých skutočností v konaní došlo k vadám, žalovanému postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods.1 písm. a/ O.s.p v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p). Okrem toho vyslovil názor, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá požiadavkám riadneho odôvodnenia ako to ustanovuje § 157 ods.2 O.s.p.

Žalobkyňa sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) prejednal dovolanie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmajúc najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok vo veci neplatnosti zmluvnej podmienky), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., pričom sa zameral na tie okolnosti, ktoré dovolateľ v dovolaní namietal.

Podľa § 237 písm.f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím.

Podstatou dovolateľovej argumentácie obsiahnutej v dovolaní vo vzťahu k postupu a rozsudku krajského súdu z 20. júla 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 72/2010 je námietka, že právne závery obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú, čím porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 157 ods.2 O.s.p. riadne a presvedčivo odôvodniť svoje rozhodnutie a tiež porušil právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Dovolací súd po preskúmaní rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že námietky dovolateľa, pokiaľ tvrdí nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a vyporiadania sa s jeho námietkami dôsledkom čoho bolo porušenie práva na spravodlivé konanie, nepovažuje za opodstatnené. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami,

argumentmi a dôkaznými návrhmi účastníkov, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (pozri I ÚS 46/05, II ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08, II. ÚS 220/08). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia, nemá znaky ľubovôle a náhodnosti. Obsahuje zhrnutie odvolacích námietok žalovaného a odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci, vec posúdil správne po právnej stránke. Podrobnosť skutkových zistení a právneho posúdenia veci je zjavná. Krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného pri odôvodnení svojho rozhodnutia teda rešpektoval základné právo žalovaného vyplývajúce mu z ústavy a právo, ktoré mu je zaručené dohovorom, ako odvolací súd dal jednoznačnú odpoveď na všetky námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu prvostupňového súdu. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu podľa názoru dovolacieho súdu je presvedčivé, čím sa reálne zabezpečilo uplatnenie základného práva dovolateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods.2 písm. b/ O.s.p., teda nie vady konania v zmysle § 237 (R 111/1998). Takáto procesná vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Žalovaný ďalej v dovolaní namieta, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 241 ods.2 písm. a/ O.s.p.). Tvrdenú vadu vyvodzuje z toho, že predmetné súdne konanie s poukazom na ustanovenie § 47 ods.1 a 4 ZKR vôbec nemalo prebiehať. Dovolateľ uvádza, že s uvedenou námietkou žalovaného sa súd prvého stupňa žiadnym spôsobom nevysporiadal a krajský súd ako súd odvolací v napadnutom rozhodnutí v podstate uviedol iba, že tým, že súd prvého stupňa vo veci rozhodol, logicky musel dôjsť k záveru, že uvedené súdne konanie môže prebiehať, pričom sa nemusel osobitne výslovne s touto námietkou vysporiadať. Bol toho názoru, že posúdenie otázky, či predmetné konanie o neplatnosť výpovede má alebo nemá prebiehať je určujúcou procesnou otázkou, a preto je nepochybné, že už súd prvého stupňa sa uvedenou špecifickou námietkou žalovaného mal vysporiadať. Pokiaľ krajský súd v rozhodnutí uvádza, že kladné rozhodnutie súdu prvého stupňa je zároveň prejavom jeho záveru, že konanie (napriek tomu, že takýto druh konania nie je v ZKR uvedený) je

prípustné podľa § 711 ods.6 Občianskeho zákonníka, potom posúdenie tejto otázky vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Námietka žalovaného o odňatí možnosti konať tým, že súd neprihliadol na jeho námietku o nedostatku právomoci a príslušnosti v dôsledku čoho vo veci konal a rozhodol vecne nepríslušný súd nie je dôvodná.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98). Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Do právomoci súdu nepochybne patrí rozhodnutie o neplatnosti výpovede z nájmu v zmysle § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Právo nájomcu domáhať sa súdnej ochrany vyplýva priamo z tohto ustanovenia. Toto právo nájmu nie je vylúčené § 47 ods. 4 ZKV, ako to mylne dovolateľ namieta. Návrh o neplatnosť výpovede z nájmu bytu môže podať nájomca proti správcovi konkurznej podstaty ako prenajímateľovi v súlade s § 47 ods. 4 s použitím § 45 ods. 4 ZKV.

Konaním súdu sa rozumie najmä jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na

súdnu ochranu. Materiálnu (kvalitatívnu) stránku procesného postupu súdu určuje Občiansky súdny poriadok na začiatku konania vymedzením vecnej príslušnosti súdu (§ 9 O.s.p.). Vecná príslušnosť určuje okruh pôsobnosti medzi jednotlivými súdmi tak, že určuje ktorý druh súdu ma rozhodovať určitú vec na prvom stupni. Konanie na prvom stupni zákon v zásade zveruje okresným súdom s výnimkou tých vecí, ktoré na prvom stupni prejednávajú krajské sudy (§ 9 ods. 2 O.s.p.). Zákonne založená vecná príslušnosť sa počas trvania konania nemení, hoci by sa zmenili okolnosti, ktoré boli pôvodne rozhodujúce pri ich určení (zásada perpetuatio fori). Zistený nedostatok vecnej príslušnosti je súd povinný riešiť postupom podľa §104a O.s.p.

V predmetnej veci bol uznesením Okresného súdu Bratislava I z 29. júna 2006 č.k. 2K/15/2006-76, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. júla 2006, na majetok obchodnej spoločnosti J. IČO: X, vyhlásený konkurz. Dňa 2. marca 2007 bola okresnému súdu doručená žaloba o určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu podľa § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ktorú podala žalobkyňa proti JUDr. I. T., správca konkurznej podstaty úpadcu J. Okresný súd v Banskej Bystrici vec meritórne prejednal ako súd prvého stupňa napriek tomu, že k prejednaniu uvedeného sporu je vecne a mieste príslušný Okresný súd Bratislava I vzhľadom na platnú normatívnu úpravu, ktorú predstavuje zákon č. 371/2004 Z.z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v znení zákonov č. 428/2004 Z.z. a č. 757/2004 Z.z.). Zákonom č. 371/2004 Z.z., (ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2005 okrem čl. I § 5, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2005, a čl. I § 7 a 9 a čl. II druhého bodu, ktoré nadobudli účinnosť 1. januára 2006), zákonodarca pristúpil k riešeniu osobitnej príslušnosti kedy kauzálna vecná príslušnosť súdov nahrádza všeobecnú miestnu príslušnosť. Podľa § 9 ods.1 uvedeného zákona konkurzným a vyrovnacím súdom sa rozumie súd, ktorý je príslušný na konkurzné konanie a vyrovnacie konanie vrátane sporov týmito konaniami vyvolaných a súvisiacich s výnimkou vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V zmysle § 9 ods.2 na konkurzné konanie a vyrovnacie konanie vrátane sporov týmito konaniami vyvolaných a súvisiacich s výnimkou vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je príslušný Okresný súd Bratislava I pre obvod Krajského súdu v Bratislave. Žalovaný možnosť namietať príslušnosť Okresného súdu Banská Bystrica, ktorý začal vo veci konať, pri prvom úkone, ktorý mu patril nevyužil (§ 105 ods.1 O.s.p.). To, že žalovaný nevzniesol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Banská Bystrica je zrejmé z vyjadrenia žalovaného k žalobe o neplatnosť výpovede z nájmu bytu, ktoré bolo súdu doručené 25. apríla 2007 (čl. 33 spisu) ktoré bolo prvým úkonom žalovaného vo veci.

V rovine hmotnoprávnej úpravy, týkajúcej sa merita predmetného sporu ide jednoznačne o spor súvisiaci s konkurzom, výsledok tohto sporu však žiadnym spôsobom nesmeruje proti majetku podstaty, keďže súdnym konaním o neplatnosť výpovede sa majetok podliehajúci konkurzu patriaceho úpadcovi nezúži, ani nerozšíri.

Pre úplnosť dovolací súd dodáva aj v prípade, že by vo veci rozhodol vecne nepríslušný súd, išlo by o tzv. inú vadu konania, ktorá má za následok nesprávnosť rozhodnutia (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) , ktorým dovolacím dôvodom by sa mohol dovolací súd zaoberať len,, ak by dovolanie bolo prípustné (§ 239 O.s.p.), nezakladala by však prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľ v dovolaní tiež namieta, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods.2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Táto námietka z hľadiska obsahového týka sa vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Či právne posúdenie veci bolo správne alebo nie, by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, že by z určitého zákonného dôvodu bolo dovolanie vo veci prípustné (o tento prípad však v prejednávanej veci nejde).

Keďže prípustnosť podaného dovolania nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, odmietol ho Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods.4 O.s.p. v spojení s § 218 ods.1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspešný nebol (§ 243b ods. 5 O.s.p , § 224 ods1 O.s.p a § 142 ods.1 O.s.p.). Dovolací súd jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože v dovolacom konaní návrh na ich priznanie nepodala (§ 151 O.s.p).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 29. apríla 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta